

Arrest

nr. 242 318 van 16 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOYAERT
Massenetlaan 2/12
1190 VORST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BOYAERT en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 april 2018 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 19 december 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 218 731 van 25 maart 2019 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2. Tegen voormeld arrest dient de verzoekende partij een cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.4. Bij beschikking nr. 13.352 van 7 juni 2019 verklaart de Raad van State het cassatieberoep vermeld in punt 1.3. niet toelaatbaar.

1.5. Op 12 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 19/12/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 25/03/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3, 5, 8, 10 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het evenredigheidsbeginsel evenals een *“fout in de motivatie, (...) en [een] manifeste tekortkoming van beoordeling”*. In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het principe van goed bestuur en meent dat er eveneens sprake is van een *“tekortkoming in de motivatie en [een] manifeste tekortkoming van beoordeling”*.

3.2. Ter adstruering van het eerste en tweede middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“Schending van de artikelen 3, 5, 8, 10 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, fout in de motivatie, schending van het evenredigheidsbeginsel en manifeste tekortkoming van beoordeling

Doordat de Federale Overheids Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken aanhaalt dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Doordat de Federale Overheids Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken stelt dat op 19.12.2018 door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming werd genomen en op 25.03.2019 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing werd verworpen.

Terwijl het bevel om het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, een manifeste schending is van de artikelen 3, 5, 8, 10 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;

Dat verzoeker reeds sinds 11.10.2012 in België verblijft;

Dat verzoeker zich sociaal, professioneel en cultureel heeft geïntegreerd;

Dat hij financieel niet ten laste is van de Belgische staat; Dat het OCMW van Anderlecht attesteert dat verzoeker geen financiële steun ontvangt; Dat verzoeker cursussen Nederlands en Engels heeft gevolgd en een opleiding volgt voor huishoudhulp; Dat hij ingeschreven is als werkzoekend bij Actiris en regelmatig afspraken heeft met de werkwinkel;

Dat verzoeker omwille van zijn gezondheidstoestand meer bepaald omwille van zijn hersentumor in België dient te blijven; Dat verzoeker in 2019 opnieuw medische zorgen nodig had;

Dat verzoeker vreest voor zijn leven in Benin, in Togo en in Nigeria; Ten bewijze hiervan verwijst verzoeker naar de fysieke agressie waarvan hij op 22.05.2019 het slachtoffer was.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

En:

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van het principe van goed bestuur, tekortkoming in de motivatie en manifeste tekortkoming van beoordeling

Doordat de Federale Overheids Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken de brief van Human Rights Writers Association of Nigeria van 25.09.2018 niet in aanmerking neemt, doordat de Federale Overheids Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken de facebookpagina's van verzoeker niet in aanmerking neemt, doordat de Federale Overheids Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken de medische toestand van verzoeker niet in aanmerking neemt, doordat de Federale Overheids Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken de sociale, professionele en culturele integratie van verzoeker in België niet in aanmerking neemt, doordat de Federale Overheids Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met het feit dat verzoeker zal worden gedood wanneer hij terugkeert naar Benin, Togo of Nigeria; Terwijl verzoeker pagina's van zijn facebook heeft overgemaakt; Terwijl verzoeker onder meer de brief van Human Rights Writers Association of Nigeria van 25.09.2018 heeft overgemaakt;

Terwijl uit de brief van Human Rights Writers Association of Nigeria van 25.09.2018 blijkt dat verzoeker terecht vreest voor zijn leven;

Terwijl uit de medische attesten van verzoeker blijkt dat verzoeker lijdt aan een ernstige ziekte en terwijl uit de medische attesten van verzoeker blijkt dat verzoeker een zware medische operatie in 2019 heeft moeten ondergaan;

Dat het bevel om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, een beslissing is die genomen is met schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van het principe van goed bestuur en een beslissing is die tekortkomt in de motivatie gelet op het feit dat verzoeker beschikt over een arbeidsvergunning geldig tot 2.12.2019; dat deze beslissing een manifeste tekortkoming van beoordeling inhoudt gelet op de arbeidsvergunning geldig tot 2.12.2019 en gelet op de gevaarlijke situatie in Nigeria voor verzoeker;

Dat het middel bijgevolg ernstig is;”

3.3. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij de toelichting bij het eerste middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 5, 10 en 13 van het EVRM schendt.

Verder voert de verzoekende partij in de aanhef van het tweede middel onder meer de schending aan van *“het principe van goed bestuur”*. Deze generieke term maakt echter geen duidelijke omschrijving uit van de geschonden geachte rechtsregels.

De middelen zijn in die mate dan ook onontvankelijk.

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *“afdoende”*, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van artikel 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en stelt *in concreto* vast dat de commissaris-generaal op 19 december 2018 een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming nam en dat op 25 maart 2019 het beroep tegen voormelde beslissing door de Raad werd verworpen alsook dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten. De gemachtigde verduidelijkt dit vervolgens door te stellen: *“inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum”*.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestreden bevel inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De

keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

3.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.7. De verzoekende partij betoogt dat zij vreest voor haar leven in Benin, in Togo en in Nigeria en verwijst hierbij naar de fysieke agressie waarvan zij op 22 mei 2019 het slachtoffer was. Zij stelt dat de verwerende partij de brief van Human Rights Writers Association of Nigeria van 25 september 2018 en de Facebookpagina's van de verzoekende partij niet in aanmerking neemt en geen rekening houdt met het feit dat zij zal worden gedood wanneer zij terugkeert naar Benin, Togo of Nigeria. De verzoekende partij betoogt dat zij pagina's van haar Facebook heeft overgemaakt en dat zij onder meer de brief van Human Rights Writers Association of Nigeria van 25 september 2018 heeft overgemaakt waaruit blijkt dat zij terecht vreest voor haar leven. Verder stelt zij dat zij omwille van haar gezondheidstoestand meer bepaald omwille van haar hersentumor in België dient te blijven, dat zij in 2019 opnieuw medische zorgen nodig had, dat de verwerende partij de medische toestand van de verzoekende partij niet in aanmerking neemt terwijl uit de medische attesten blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan een ernstige ziekte en terwijl uit de medische attesten blijkt dat zij een zware medische operatie in 2019 heeft moeten ondergaan. Voormeld betoog kan betrokken worden op de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

3.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.9. Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM is *in casu* reeds op 19 december 2018 gebeurd door de commissaris-generaal naar aanleiding van het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij. De verzoekende partij tekende beroep aan tegen voornoemde beslissing zodat ook de Raad een onderzoek deed naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, met name op 25 maart 2019.

De Raad wijst erop dat niet bijkomend dient te worden onderzocht of gemotiveerd omtrent een vermeende schending van deze bepaling als reeds een onderzoek naar de voorgehouden schending werd gevoerd.

De Raad benadrukt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn. In de zaak Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk heeft het EHRM geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 226).

In het kader van het verzoek tot internationale bescherming ingediend door de verzoekende partij, nam de commissaris-generaal op 19 december 2018 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze zienswijze werd vervolgens door de Raad bevestigd op 25 maart 2019.

In zoverre de verzoekende partij in de bestreden beslissing een motivering in het kader van artikel 3 van het EVRM verwacht, maakt zij *in casu* niet duidelijk waarop deze verwachting is gesteund, gelet op het feit dat de bestreden beslissing volgt op de beslissing van de commissaris-generaal en op het arrest van de Raad waarnaar in het bestreden bevel wordt verwezen. De verzoekende partij verwacht blijkbaar in de bestreden beslissing nogmaals de motieven die terug te vinden zijn in de beslissing van de

commissaris-generaal en in het arrest van de Raad. De Raad ziet niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

3.10. Uit de beslissing van 19 december 2018 van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus blijkt onder meer wat volgt:

“Ten derde roept u dus nu een vrees voor vervolging vanwege de Nigeriaanse autoriteiten in, omwille van uw huidige lidmaatschap bij de afscheidingsbeweging IPOB (notities CGVS, p. 16-17).

Eerst en vooral wordt opgemerkt dat u het – op basis van het voorgaande - niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor uw komst naar België reeds in de negatieve aandacht van de Nigeriaanse overheid stond, laat staan dat u reeds actief was voor de Biafraanse zaak. U maakt het begin van uw engagement dus reeds niet aannemelijk.

Er kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Nigeriaanse autoriteiten uw handelingen niet op de voet gevolgd hebben en derhalve niet op de hoogte zijn van uw acties in en vanuit België. In het kader van uw huidige, tweede, verzoek om internationale bescherming, slaagt u er evenmin in aan te tonen hoe u de aandacht van de autoriteiten van Nigeria kan trekken. U bevestigt voor het CGVS dat u een profiel heeft op facebook, met de naam U. R. O. (notities CGVS, p. 26).

Gevraagd of u nog op andere websites een ander profiel heeft, antwoordt u ontkennend. Gevraagd of u lid bent van facebookgroepen, antwoordt u eveneens ontkennend.

U legt i.k.v. uw huidige verzoek meerdere prints van door u geposte opmerkingen op facebook neer, waaronder een print van een post neer van E. H. gaf met uw daarbij geposte commentaren. Gevraagd of u de voorgelegde commentaar op het profiel van E. H. gaf, verklaart u commentaar te geven als u dat ziet. Nogmaals gevraagd of u commentaar gaf op het profiel van E. H., antwoordt u bevestigend. Echter, even later gevraagd of het een print is van het profiel van E. H., verklaart u echter dat u het op het internet zag en geprint heeft, dat het internationaal is en het overal te zien is, waarna u verklaart dat u niet weet of het op haar profiel is. Aangezien u verklaart geen lid te zijn van enige facebookgroep, dus ook geen gesloten groepen, is het opmerkelijk dat de door u gemaakte opmerkingen niet terug te vinden zijn, noch op het facebookprofiel van E. H., noch op een pagina waar K. N. deze betreffende post deelde, noch elders. Zowel de originele post door E. H. als deze die door K. N. gedeeld werd, zijn terug te vinden in uw administratieve dossier. Gevraagd wat u op uw eigen profiel post, antwoordt u kortweg “hetzelfde”, waarbij u verwijst naar uw eerdere verklaring dat als u iets ziet over Biafra, dat u commentaar plaatst. Gevraagd of u dat vaak doet, antwoordt u bevestigend. U verklaart verder “als ik informatie vind, dan post ik dat op facebook, je kan op die manier dingen bekendmaken.” Nazicht van uw profiel leert echter dat u vanaf 18 juni 2015 slechts 3 posts of updates gedaan heeft m.b.t. IPOB (print beschikbaar in uw administratieve dossier), nl. dingen die u deelt. U spreekt zich op uw facebookprofiel zelf niet uit over de politiek in uw thuisland. Een zoekopdracht via de zoekmachine google leverde evenmin enige resultaten op die een verband leggen tussen uw persoon en de IPOB. De resultaten van de gedane opzoeken zijn beschikbaar in uw administratieve dossier. Een van de gevonden zoekresultaten stelt – in alle openbaarheid - dat u een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in België. Uit dit artikel (beschikbaar in uw administratief dossier) blijkt niet dat u problemen heeft met de Nigeriaanse autoriteiten omwille van uw politieke opinie. U maakt het niet aannemelijk dat de Nigeriaanse overheid u op de voet zou volgen. Het is daarenboven niet ernstig de Nigeriaanse autoriteiten dermate te onderschatten door te menen dat ze het verschil niet kunnen maken tussen de talrijke Nigeriaanse migranten in het buitenland die om opportunistische of om persoonlijke redenen meelopen met manifestaties of aanwezig zijn bij bijeenkomsten en de individuen die effectief een bedreiging vormen voor het regime of de fundamenteën van de Nigeriaanse staat.

Bovendien kan uw oprecht politiek engagement verder in vraag gesteld worden.

U maakt het niet aannemelijk dat u voor uw komst naar België politiek actief geweest bent. U verklaart voor het CGVS dat u in het jaar 2000 geïnteresseerd geraakte in de onafhankelijkheid van Biafra en dat u zich sinds 2000 daarvoor engageert (notities CGVS, p. 27). Gevraagd wanneer u bij MASSOB gegaan bent, verklaart u dat dit was in de periode 2000-2001 (notities CGVS, p. 15). Gevraagd waarom u bij MASSOB ging en niet bij een andere organisatie, verklaart u dat de directeur van de organisatie smeergeld aangenomen heeft en dat u daarom hem verlaten heeft. Nogmaals gevraagd hoe u duidelijk kan maken waarom u voor MASSOB koos en niet voor een andere organisatie, verklaart u dat ze vochten in 1967 tijdens de Biafraanse oorlog en dat Ojukwu hem (MASSOB) volgde. Uit informatie

beschikbaar voor het CGVS blijkt echter dat MASSOB pas in 1999 opgericht werd en dus onmogelijk in 1967 deelgenomen kon hebben aan de oorlog (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). U kan zich evenmin bij MASSOB gevoegd hebben omdat Ojukwu zijn steun uitte voor deze organisatie, aangezien hij zich in maart 2003 nog duidelijk distantieerde van MASSOB.

Bovendien verklaart u in 2002 opgeroepen te hebben om te protesteren tegen de Nigeriaanse ambassadeur te Cotonou, Benin (notities CGVS, p. 5-6). U verklaart dat hoewel alle Igbo de vrijheid gekregen hebben, u degene was die hierom heeft geleden. U weet echter niet meer wanneer de bewuste manifestatie in Cotonou, Benin, plaats had. Immers, gevraagd wanneer in 2002 deze manifestatie plaats had, weet u niet meer welke maand het was. U kent evenmin de naam van de ambassadeur waartegen u toen protesteerde. Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u beschouwd werd als een van de organisatoren van deze manifestatie, de ambassadeur een belangrijke rol speelde in uw daaropvolgende beweerdelijke problemen, deze manifestatie zou geleid hebben tot de vrijheid van de Biafranen, maar u als enige een prijs hiervoor heeft betaald, kan verwacht worden dat u zich deze belangrijke elementen in uw asielrelaas kan herinneren. U verklaart verder dat u in 2006 weggegaan bent uit MASSOB (notities CGVS, p. 14), omdat de leider van de vrijheidsstrijd, Ralph Uwazuruike, smeergeld aangenomen heeft van de overheid (notities CGVS, p. 11 + p. 13-15). Gevraagd of MASSOB nog bestaat, antwoordt u ontkennend (notities CGVS, p. 13), waarna u verklaart dat de mensen weggegaan zijn van MASSOB en alleen IPOB nog bestaat.

Ter bevestiging gevraagd of MASSOB opgedoekt werd, verklaart u dat u niet kan zeggen dat het afgesloten werd, maar wel dat nu het voor de overheid is en dat het niet meer voor Biafra is. Uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt echter dat leden van MASSOB ook na 2010 nog gearresteerd of gedood werden, en dat MASSOB in 2013 zelfs als een extremistische groepering gebrandmerkt wordt door de president (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Deze informatie duidt er toch op dat MASSOB niet voor de overheid werkzaam is en ook na uw laatste vertrek uit Nigeria nog strijdt voor een onafhankelijk Biafra. U maakt het niet aannemelijk voor uw komst naar België betrokken geweest te zijn bij MASSOB.

U maakt het evenmin aannemelijk dat u momenteel werkelijk oprecht betrokken bent binnen IPOB als coördinator van zone Brussel (notities CGVS, p. 11 + p. 16). Gevraagd wanneer u lid werd van IPOB, verklaart u lid geworden te zijn in 2015, maar dat ze u al kenden van Cotonou en u daarom coördinator gemaakt hebben. U verklaart verder dat u coördinator geworden bent omdat ze zagen dat u een goede geest heeft en gemotiveerd bent. Zoals hierboven reeds besproken, maakt u het echter niet aannemelijk dat u in Cotonou of in Nigeria politiek actief was. Bovendien kan u geen duidelijk antwoord geven wanneer gevraagd wordt naar de taken die u uitvoert voor de IPOB, nl. als coördinator. De eerste maal gevraagd wat u doet voor IPOB, verklaart u de coördinator te zijn en dat jullie laten weten dat jullie eigen staat het ultieme doel is en dat jullie mensen verzamelen om te informeren dat jullie een recht hebben op een eigen natie (notities CGVS, p. 11). De tweede maal gevraagd wat u moet doen als coördinator, spreekt u nogmaals over "wij" i.p.v. over uzelf (notities CGVS, p. 12). Erop gewezen dat gevraagd wordt wat u doet, verklaart u folders te distribueren en donaties te ontvangen. Gevraagd of u nog andere dingen doet, spreekt u wederom over "wij." Nogmaals gevraagd wat u zelf organiseert, spreekt u nogmaals over "wij." Later tijdens het onderhoud gevraagd wat u nog doet buiten de verspreiding van folders, verklaart u nogmaals coördinator te zijn (notities CGVS, p. 16). Gevraagd of u nog iets anders deed dan folders verspreiden en naar de ambassade gaan, verklaart u "Wij kunnen alleen op die manier bekend maken wat er gebeurd is." U bent niet in staat om een grondige uitleg te geven over uw eigen taken als coördinator, waardoor u het niet aannemelijk maakt deze functie op ernstige wijze opgenomen te hebben. Bovendien kent u de volledige naam van de huidige secretaris van IPOB België niet, noch weet u wanneer hij secretaris werd (notities CGVS, p. 25). Van een coördinator, die daarenboven ook donaties in ontvangst neemt (notities CGVS, p. 12), kan echter verwacht worden dat hij de secretaris bij naam kent. Bovendien heeft u geen idee hoe nieuwe leden geregistreerd worden (notities CGVS, p. 22-23), of hoe de algemene coördinator beslist wie toegelaten wordt. U kan evenmin uitleg geven over de manier waarop gezorgd wordt dat er geen spionnen van de overheid aanwezig zijn bij de diverse bijeenkomsten. Als coördinator binnen IPOB dient u hier toch rekening mee te kunnen houden. Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over wanneer IPOB in België opgericht werd. Voor het CGVS verklaart u namelijk "In 2014 hebben we onze eigen tak hier in België opgericht en geregistreerd" (notities CGVS, p. 14). Voor de DVZ verklaarde u echter dat pas in 2015 de organisatie in België opgericht werd en dat u vanaf dan lid werd (VVV, vraag 15). Bovendien werd u tot driemaal toe gevraagd wie IPOB gesticht heeft, voor u weet dat dit Ndambi Kalu was (notities CGVS, p. 14).

Bovendien blijft uw interesse in de activiteiten van IPOB zeer beperkt. Hoewel u verklaart dat er protesten gehouden worden bij de Europese Unie, de Verenigde Naties of bij de Nigeriaanse ambassade (notities CGVS, p. 11), weet u niet waar de ambassade zich bevindt in Brussel. U weet evenmin wie de huidige ambassadeur van Nigeria is (notities CGVS, p. 12), omdat hij niet uw ambassadeur is. Gevraagd hoe het komt dat u zijn naam niet kent, verklaart u niet tegen hem te protesteren, maar tegen de overheid. Door de interviewer gesteld dat de ambassadeur de overheid toch vertegenwoordigt, verklaart u niet geïnteresseerd te zijn om hem te kennen. Gevraagd of men altijd in persoon naar de VN, de EU en de ambassade gaat (notities CGVS, p. 16), antwoordt u bevestigend. Gevraagd of er ook op andere manieren geprotesteerd wordt, verklaart u nogmaals dat er geprotesteerd wordt bij de ambassade, de EU en de VN. Gevraagd of u ooit zelf iets gezegd heeft aan mensen van de VN, de EU of de ambassade op eender welke manier, spreekt u enkel over een keer in 2015 toen iemand van de ambassade u aansprak toen u folders verspreidde. Gevraagd naar "Worldwide Million Man", spreekt u over de "Worldwide Million March" (notities CGVS, p. 29), maar kent u "Worldwide Million Man" niet. Uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt echter dat de IPOB in zowel september 2017 als augustus 2018 een telefooncampagne gevoerd heeft waarbij aan leden van IPOB gevraagd werd om o.m. de EU te contacteren (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Het verwondert daarenboven dat deze campagne niet besproken werd tijdens de laatste vergadering van IPOB waarbij u aanwezig was, zo'n 3 tot 5 maanden voor het persoonlijk onderhoud, aangezien een actie in september 2018 wel besproken werd (notities CGVS, p. 23).

Daarenboven kan u zelf niemand noemen die voor de overheid werkt die behoort tot Biafra (notities CGVS, p. 24-25), hoewel u verklaart dat jullie machtige mensen in de overheid hebben die jullie informatie geven. Gevraagd wie dat zijn, verklaart u "Alle mensen van Biafra in de overheid zullen dat doorgeven." Gevraagd wie in de overheid voor Biafra is, verklaart u dat het allemaal Biafranen zijn. Nogmaals gevraagd wie in de overheid voor Biafra is, kan u geen naam geven. U met uw gebrek aan kennis over leden van Biafra in de overheid geconfronteerd, verklaart u nogmaals hun namen niet te kennen, maar dat ze vechten voor de vrijheid. Gevraagd of de overheid weet dat deze mensen dat doen, verklaart u dat de overheid weet dat de Biafranen in de overheid informatie doorgeven. Gevraagd hoe de overheid omgaat met deze mensen, heeft u het over een algemene reactie van de overheid, nl. dat het leger naar scholen gestuurd wordt. Nogmaals gevraagd hoe de overheid omgaat met de mensen die voor haar werken en toch informatie bekendmaken, spreekt u over Kalu – de stichter van IPOB (notities CGVS, p. 14). De vraag herhaald, verklaart u echter dat de overheid niets kan doen omdat ze deze mensen niet op heterdaad betrappen. Het is echter allerminst aannemelijk dat u, die verklaart politiek actief te zijn, niemand kan benoemen die voor de overheid werkt en behoort tot de Biafra-gemeenschap, en dat u geen idee heeft over hoe de overheid omgaat met de mensen die informatie doorgeven aan de Biafraanse afscheidsbeweging.

Bovendien blijkt uw familie in Nigeria geen problemen te ondervinden omdat u politiek actief zou zijn. Immers, gevraagd wat uw familie u zegt als u hen belt, verklaart u dat u uw best moet doen voor uw kinderen en dat R. haar zoon niet wil kwijtraken door een aanval (notities CGVS, p. 8-9). Even tevoren gevraagd wie D. is, verklaart u dat er een serieuze aanval op de school was en dat het leger naar de school gekomen is om studenten te arresteren. U haalt in de loop van het persoonlijk onderhoud nergens aan dat deze aanval betrekking had op uw eigen activiteiten in België. Voor de DVZ verklaart u eveneens dat u met de moeder van uw jongste kind gesproken heeft (VVV, vraag 20), waarbij u verklaart dat ze u willen zien, dat het gaat over de school en dat ze honger hebben. U maakt het evenmin aannemelijk dat uw dochter ontvoerd werd door het Nigeriaanse leger. U verklaart aanvankelijk dat uw dochter in het begin van 2014 gekidnapt en zwanger gemaakt werd (notities CGVS, p. 7). Even later verklaart u echter "In 2013 was ik hier toen ze haar ontvoerd hebben." U tracht dit aan te tonen met een attest van het ziekenhuis omtrent het bevallingsverlof van uw dochter. Gevraagd waarom u dit attest neerlegt, verklaart u "Ik geef het gewoon af. De baby is gestorven. Mijn ervaring is waar" (notities CGVS, p. 19), maar haalt u zelf niet aan dat uw dochter omwille van uw politieke activiteiten ontvoerd werd. Het is daarenboven niet geloofwaardig dat uw dochter omwille van uw politieke activiteiten ontvoerd zou worden, aangezien u het niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u voor uw komst naar België politiek actief was. Daarenboven, indien uw dochter effectief omwille van uw politiek activisme ontvoerd zou geweest zijn, had van u mogen verwacht worden dat u reeds eerder een nieuw verzoek tot internationale bescherming ingediend zou hebben. U heeft immers 4 jaar gewacht om de huidige procedure op te starten. Uw verklaring dat u toen een tumor had, doet echter niet ter zake, aangezien u pas in 2015-2016 naar het ziekenhuis ging (notities CGVS, p. 20) en na uw ziekenhuisopname niet zo lang thuis bleef (notities CGVS, p. 29).

U legt meerdere brieven neer van HURIWA (Human Rights Writers Association of Nigeria). Deze brieven dateren van 19/02/2014 (samen met een ontvangstbewijs van de Belgische ambassade te Abuja), 27/04/2018 en 25/09/2018. Doorheen de verschillende brieven blijkt dat HURIWA verklaart zelf uw vrees voor vervolging nagegaan te hebben. Echter, in de brief van 19/02/2014 worden uw politieke activiteiten niet vermeld, noch enige problemen die u zou hebben met (medewerkers van) het regime. Gevraagd of deze brief aangeeft dat u problemen had met de ambassadeur, verklaart u dat het in die brief staat (notities CGVS, p. 20). Dit wijst op een desinteresse in de door u voorgelegde documenten. Bovendien verklaart HURIWA uw zaak onderzocht te hebben, maar toch wijzigt zij haar verklaringen omtrent uw vrees voor vervolging doorheen de jaren. Aangezien deze brieven niet gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen uwentwege, kunnen zij het voorgaande niet weerleggen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat deze brieven in gebrekkig Engels opgesteld werden.

U legt eveneens een brief van K.N. (...) (Belgisch coördinator, dd. 08/01/2018), een brief van O.A. (...) (Europees vertegenwoordiger van IPOB, dd. 09/04/2018) en een foto van uzelf samen met 3 andere leden van IPOB neer. Deze gaan echter niet gepaard met geloofwaardige verklaringen uwentwege en kunnen het voorgaande niet weerleggen.

U legt eveneens een aantal rekeninguittreksels voor. Dit betreft de donaties die u persoonlijk ontvangt van de leden van de organisatie en overmaakt aan de IPOB. Deze rekeninguittreksels betreffen slechts prints die eenvoudig na te maken zijn en tonen uw oprecht activisme niet aan.

U legt algemene informatie omtrent de Igbo en hun strijd voor onafhankelijkheid voor. Deze informatie kan het voorgaande echter niet wijzigen. De brief van U.A. (...) (dd. 24/03/2016) heeft geen betrekking op uw persoon en kan het voorgaande niet wijzigen.

Het door u voorgelegde ziekenhuisattest omtrent het ouderschapsverlof van uw dochter en enkele prints van door u geposte opmerkingen op facebook werden eerder reeds besproken. Uit het ziekenhuisattest blijkt ook helemaal niet dat uw dochter problemen zou gekend hebben.

Gelet op het voorgaande maakt u het niet aannemelijk geviseerd te worden door de Nigeriaanse autoriteiten omwille van uw beweerde politieke engagement.

U legt documenten neer die betrekking hebben op uw medische situatie en de door u ingeleide procedure ter regularisatie van uw verblijfsstatuut o.b.v. art. 9 ter van de wet van 15/12/1980. Deze documenten hebben geen betrekking op de door u beweerde activiteiten voor IPOB en kunnen het voorgaande niet wijzigen.

Het door u voorgelegde paspoort heeft u eveneens neergelegd in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming en werd i.k.v. deze eerdere procedure reeds besproken.

Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (zie 'COI Focus Nigeria: Situation sécuritaire liée à Boko Haram' dd. 28 maart 2018), duidelijk blijkt dat Boko Haram terrein heeft verloren in Nigeria en er geen grondgebied meer controleert. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat de actieradius van Boko Haram in Nigeria geografisch beperkt is en de groep actueel hoofdzakelijk actief is in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staat Borno, waar de bevolking wordt getroffen door raids, ontvoeringen en aanvallen. Ook de noordoostelijke staten Adamawa en Yobe worden door dergelijke gewelddaden van Boko Haram getroffen, maar dit in mindere mate. De rest van Nigeria blijft echter gevrijwaard van vergelijkbare terreurdaden van Boko Haram. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Abia te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de staat Abia actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Abia aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Nigeria. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”.

3.11. In het daaropvolgende arrest nr. 218 731 van 25 maart 2019 motiveert de Raad als volgt:

“Inzake zijn bijgebrachte Facebook-activiteiten stelt de bestreden beslissing: ‘(...)’ De loutere verwijzing door de verzoeker naar zijn Facebookprofiel is geen dienstige weerlegging van voormelde omstandige en pertinente motivering die door de Raad wordt overgenomen.

Inzake de verwijzing naar de brieven van Human Rights Writers Association of Nigeria oordeelt de bestreden beslissing: ‘(...)’ De loutere verwijzing door de verzoeker naar de brieven van de Human Rights Writers Association of Nigeria is geen dienstige weerlegging van voormelde omstandige en pertinente motivering die door de Raad wordt overgenomen.

Verzoeker onderneemt voor het overige geen poging om de omstandige motivering te weerleggen waaruit blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij (i) in 2002 problemen had omdat hij vrijheidsstrijder was voor Biafra; (ii) een vrees voor vervolging heeft omwille van zijn vermeend lidmaatschap van de afscheidingsbeweging IPOB. De bestreden beslissing wordt niet concreet weerlegd, vindt steun in het administratief dossier en is terecht en pertinent; bijgevolg wordt ze door de Raad in zijn geheel overgenomen.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

De verzoekende partij heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat zij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Nu de verzoekende partij opnieuw verwijst naar haar Facebookpagina's en de brief van Human Rights Writers Association of Nigeria van 25 september 2018, kan de Raad slechts vaststellen dat deze stukken reeds door de commissaris-generaal en vervolgens, in beroep, door de Raad beoordeeld werden en dat door louter te verwijzen naar deze stukken, de verzoekende partij voornoemde argumentatie geenszins weerlegt. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemaakte analyses van de commissaris-generaal en van de Raad niet langer actueel zouden zijn. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de verwerende partij in die omstandigheden een bijkomend onderzoek zou hebben moeten maken of bijkomend moest motiveren over het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Uit niets blijkt dat de verzoekende partij met haar betoog gegevens aanbrengt over de situatie in Nigeria die niet reeds voorlagen in het kader van de procedure voor de commissaris-generaal of, daarna, in het kader van het beroep bij de Raad en die een andere beoordeling over het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zouden rechtvaardigen.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar een geval van fysieke agressie waarvan zij op 22 mei 2019 slachtoffer werd, verduidelijkt de verzoekende partij geenszins op welke manier dit alleenstaand geval van agressie in België zou aantonen dat zij dient te vrezen voor haar leven in Nigeria, Togo of Benin. Bovendien blijkt uit het door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegd stuk 17 “Annexe au PV” “Catégorie I – Témoins et victimes: chaque audition”, dat dit stuk enkel de eigen verklaringen van de verzoekende partij bevat. Hier kan dan ook volstaan worden met het opnieuw verwijzen naar de motieven van de beslissing van het Commissariaat-generaal van 19 december 2018,

in het bijzonder waar de oprechtheid van het politiek engagement van de verzoekende partij in vraag wordt gesteld.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er met bepaalde relevante elementen geen rekening werd gehouden.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de *in casu* bestreden beslissing de mogelijkheid voor de verzoekende partij om op grond van eventueel nieuwe elementen een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen, niet in de weg staat.

3.12. De verzoekende partij stelt verder dat zij niet alleen in Nigeria maar ook in Benin en Togo voor haar leven vreest maar laat na om dit concreet uiteen te zetten. Voor zover de verzoekende partij meent dat zij om dezelfde reden voor haar leven vreest in Benin en Togo als in Nigeria, kan de Raad slechts verwijzen naar hetgeen voorafgaat, waarbij gesteld wordt dat de verzoekende partij met haar betoog een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk maakt.

3.13. Waar de verzoekende partij overigens betoogt dat zij omwille van haar gezondheidstoestand, meer bepaald omwille van een hersentumor in België dient te blijven, dat zij in 2019 opnieuw medische zorgen nodig had, dat uit de medische attesten blijkt dat zij lijdt aan een ernstige ziekte en een zware medische operatie in 2019 heeft moeten ondergaan, wijst de Raad er vooreerst op dat de medische problematiek reeds werd beoordeeld in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die de verwerende partij op 26 juli 2017 ongegrond verklaarde en waarbij zij als volgt motiveerde.

“Selon le médecin de l’OE, il n’y a donc pas, du point de vue médical, de contre-indication à un retour au pays d’origine, le Nigéria.

Vu que le traitement est disponible et accessible,

1) il n’apparaît pas que l’intéressé souffre d’une maladie dans un état tel qu’elle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique ou

2) il n’apparaît pas que l’intéressé souffre d’une maladie dans un état tel qu’elle entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant lorsqu’il n’existe aucun traitement adéquat dans son pays d’origine ou dans le pays où elle séjourne.

Par conséquent, il n’existe pas de preuve qu’un retour au pays d’origine ou de séjour soit une atteinte à la directive Européenne 2004/83/CE, ni à l’article 3 CEDH.”

Het beroep tegen deze beslissing werd overigens door de Raad verworpen bij arrest nr. 234 595 van 27 maart 2020.

Door opnieuw gewag te maken van een hersentumor en het louter beweren dat zij in 2019 opnieuw medische zorgen nodig had en een zware medische operatie heeft moeten ondergaan, weerlegt zij voormelde motivering niet noch maakt zij een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Zij toont immers niet aan dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing medische zorgen nodig had waarover de verwerende partij nog niet geoordeeld had in het kader van de medische regularisatieaanvraag. Zij maakt niet aannemelijk dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing nieuwe elementen met betrekking tot haar gezondheidstoestand voorlagen die relevant waren en door de verwerende partij ten onrechte niet in rekening werden gebracht. Uit de door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde medische stukken blijkt overigens geenszins dat zij in 2019 opnieuw medische zorgen nodig had en een zware medische operatie heeft moeten ondergaan. Ook met het voorleggen ter terechtzitting van een factuur waaruit blijkt dat zij op 23 april 2020 bij een arts is langs geweest in het ziekenhuis toont de verzoekende partij niet aan dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing medische zorgen nodig had waarover de verwerende partij nog niet geoordeeld had in het kader van de medische regularisatieaanvraag.

Bovendien kan zij niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij haar medische toestand niet in aanmerking neemt. Vooreerst kan er opnieuw op gewezen worden dat de verwerende partij reeds in het kader van de regularisatieaanvraag oordeelde over de door de verzoekende partij aangevoerde hersentumor en de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er sprake is van relevante nieuwe elementen waar de verwerende partij ten onrechte geen rekening mee heeft gehouden. Daarnaast blijkt uit het administratief dossier, en specifiek uit de synthesesnota van 12 september 2019, dat de

verwerende partij de gezondheidstoestand van de verzoekende partij in rekening heeft gebracht alvorens de bestreden beslissing te nemen: *“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” Is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd: (...) – Gezondheidstoestand: betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor bij de DVZ een grote te tumor gehad te hebben die was opengegaan. De operatie is doorgegaan in België in 2016. Binnen dit jaar heeft hij een andere operatie gehad, zonder te specificeren, waarvoor hij gedurende vijf jaar medicatie moest nemen. Betrokkene diende een 9 Ter aanvraag in, die negatief afgesloten werd, bijgevolg zijn er geen medische elementen die een verwijdering in de weg staan.”*

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij *in casu* foutief of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld, noch dat zij naliet om medische elementen in rekening te brengen die van die aard zijn dat ze een invloed zouden kunnen hebben gehad op de bestreden beslissing.

3.14. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij een schending aan van de materiële motiveringsplicht of van het evenredigheidsbeginsel.

3.15. De verzoekende partij stelt verder dat zij reeds sinds 11 oktober 2012 in België verblijft, dat zij zich sociaal, professioneel en cultureel heeft geïntegreerd, dat zij financieel niet ten laste is van de Belgische staat, dat het OCMW van Anderlecht attesteert dat zij geen financiële steun ontvangt, dat zij cursussen Nederlands en Engels heeft gevolgd en een opleiding volgt voor huishoudhulp, dat zij ingeschreven is als werkzoekende bij Actiris en regelmatig afspraken heeft met de werkwinkel en dat zij over een werkvergunning beschikt geldig tot 2 december 2019. De verzoekende verwijst aldus naar haar privéleven en meent dat er sprake is van een manifeste schending van artikel 8 van het EVRM.

3.16. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘privéleven’ niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een

vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM.

3.17. De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale en culturele relaties tijdens haar verblijf in België van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. Evenmin maakt zij aannemelijk dat haar professionele integratie beschermingswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij beperkt haar betoog verder tot het gegeven dat zij financieel niet ten laste is van de Belgische staat, dat zij cursussen Nederlands en Engels heeft gevolgd en een opleiding voor huishoudhulp volgt en dat zij ingeschreven is als werkzoekende en een arbeidsvergunning heeft geldig tot 2 december 2019 en legt hiervan de nodige stukken voor. Met een dergelijk betoog toont de verzoekende partij echter geenszins een beschermingswaardig privéleven aan. Zij toont immers geenszins *in concreto* een integratie aan van een dusdanige intensiteit dat ze een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig privéleven, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, diende de verwerende partij de elementen betreffende het privéleven niet in aanmerking te nemen, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, en diende zij niet over te gaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er bovendien op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij – die nooit een definitieve toelating heeft gekregen om in België te verblijven – toont met het enkel verwijzen naar haar lang verblijf in België, het gegeven dat ze zich sociaal, professioneel en cultureel heeft geïntegreerd en niet ten laste is van de Belgische staat, dat zij cursussen Nederlands en Engels heeft gevolgd en een opleiding volgt voor huishoudhulp, dat ze ingeschreven is als werkzoekende en een arbeidskaart heeft, geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Bovendien kan er nog op worden gewezen dat de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij gehouden was uitdrukkelijk over haar privéleven of over het hebben van een arbeidsvergunning te motiveren zodoende dat zij niet dienstig kan stellen dat de bestreden beslissing tekortkomt in de motivatie gelet op het feit dat zij beschikt over een arbeidsvergunning geldig tot 2 december 2019. De verzoekende partij gaat er met dat betoog bovendien aan voorbij dat voornoemde arbeidsvergunning slechts geldig is zolang zij in het bezit is van een attest van immatriculatie of een bijlage 35. Daar zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen attest van immatriculatie in haar bezit had noch een bijlage 35, kon zij aldus niet meer dienstig gebruik maken van haar arbeidsvergunning.

3.18. De verzoekende partij maakt daarnaast geen gewag van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven.

3.19. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij een schending aan van de materiële motiveringsplicht of van het evenredigheidsbeginsel.

3.20. Met haar betoog toont de verzoekende partij evenmin aan dat de bestreden beslissing foutief is, of op kennelijk onredelijke wijze werd genomen, noch dat de motivering onevenredig is. Een schending

van de materiële motiveringsplicht en van het evenredigheidsbeginsel wordt aldus niet aannemelijk gemaakt.

3.21. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER